

ရွှေကူမေနှင်း
ကျန်မအသက်ရှင်ဆဲပါ

I AM STILL ALIVE HAN EUN-MI

မူရင်းစာရေးသူ ဟန်အွန်မီ

"ကျွန်မအသက်ရှင်ဆဲပါ" စာအုပ်ကို ရေးသားသူ ဟန်အွန်မီကို မြောက်ကိုရီးယားနိုင်ငံ၊ ဂန်ဝန်နယ်ရှိ ဝန်ဆန်မြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည် ။ မွေးချင်းနှစ်ယောက်အနက် အကြီးဆုံးဖြစ်သည် ။ အလယ်တန်းအောင်ပြီးသောအခါ အငတ်ဘေးမှ လွတ်ဖို့ ၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်သားအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ ရသည် ။ မြောက်ကိုရီးယားဆောက်လုပ်ရေး လုပ်သားများကို မြောက်ပိုင်းရှိ ကြမ်းတမ်းသော အလုပ်ခွင်များ သို့ ရွေးချယ်စေလွှတ်လေ့ရှိသည် ။ နိုင်ငံရေးနှင့် နီးစပ်မှုမရှိသူများ လာဘ်မထိုးနိုင်သူများကို ထိုကဲ့သို့ စေလွှတ်တာဝန်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ ဆောက်လုပ်ရေး စစ်သည် ၊ ဆောက်လုပ်ရေး တပ်ဖွဲ့ ဟု ခေါ်ကြလေသည် ။

ဟန်အွန်မီ အလုပ်လုပ်နေဆဲ။ သူ၏ မိဘများ သည် ဇာတိမြေ၌ အစာငတ်၍ ကွယ်လွန်သွား ခဲ့ကြ၏။ အလုပ်ခွင်ရှိရာအရပ်မှာ ဇာတိမြေနှင့် ဝေးကွာလှသဖြင့်၊ မိဘများကွယ်လွန်သည် ကိုပင် ဟန် မမြင်ခဲ့ရပေ။ မိဘများ ၏ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် အနားမှာ မနေခဲ့မိခြင်းအတွက်၊ ယနေ့အထိ ဟန်သည် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်နေမိ၏။ မိဘများ မရှိတော့သည့်နောက်၊ ဟန်နှင့် သူညီမလေးတို့ မှာ ဝန်ဆန် လမ်းမများ ပေါ်တွင် တောင်းရမ်းစားခဲ့ရ၏။ တောင်း၍ မရသောနေ့များမှာ ဆိုလျှင် အမှိုက်ပုံ၊ အမှိုက်ပုံး များ ၌ စွန့်ပစ်ထားသော စားကြွင်းစားကျန်များကိုပင် မွှေနှောက်၍ ဝမ်းဖြည့်ခဲ့ရ၏။ ၂၀၀၉ ခုနှစ်ရောက် သောအခါ ဟန်သည် စွန့်စွန့်စားစားဖြင့် နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး တရုတ်ပြည်သို့ ရောက်ခဲ့သည် ။

တရုတ်ပြည်၌ အလုပ်အကိုင်ရလိုရငြား မျှော်လင့်ချက်နှင့် ဖြစ်သည် ။
သို့သော် လူကုန်ကူးမှု၏ သားကောင်ဘဝသို့ ကျဆင်းခဲ့ရသည် ။ တရုတ်
လူမျိုးယောက်ျားတစ်ယောက်ထံ မယားအဖြစ် ရောင်းစား ခံခဲ့ရသည် ။
ကလေးတစ်ယောက် ရခဲ့သည် ။ ၂၀၁၅ တွင် ကား ဟန်သည် သူ့သား
လေးနှင့်အတူ တောင်ကိုရီးယားသို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့သည် ။

ဘာသာပြန်သူဆိုင်မွန်လင်

ဆိုင်မွန်လင်သည် တောင်ကိုရီးယားဆိုးလ်မြို့တွင် နေထိုင်ကာ ဘာ
သာပြန်ဆရာ အလွတ်တန်း အဖြစ် လုပ်ကိုင်သူ ဖြစ်၏။ ကိုရီးယားဘာ
သာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ဆောင်းပါးများ ဘာသာပြန်ဆိုသော အလုပ်
ကို ပရော်ဖက်ရှင်နယ်အဖြစ် လက်မှတ်ရထားသူ ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သည့် ၁
၀နှစ်ကျော်ကပင် ချို့ဆန်းအွန်လိုင်းသတင်းစဉ်၌ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည် ။ ဗြိ
တိသျှနှင့် ကိုရီးယားသတင်းအေဂျင်စီများ ၌ ဂျာနယ်လစ်တစ်ဦးဖြစ်သ
ည် ။ ရိုက်တာ၊ ကိုရီးယားဟရဲလ်တို့ တွင် လည်း သတင်းသမားအဖြစ်
လုပ်ကိုင် ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတော့ တောင်ကိုရီးယားရောက်ခဲ့ပြီ

"အမေ ...ဟိုမှာ ကြည့်...လေယာဉ်ပျံ .. လေယာဉ်ပျံ .. တစ်ခုနှစ်ခု၊ သုံးခုလေးခု"

အင်ချီယွန် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ်ကို လေယာဉ်ဆင်းမိတယ် ဆိုရင်ပဲ သားလေးက အော်ဟစ်ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ လေယာဉ်ပြတင်းရဲ့ အပြင်ဘက်မြင်ကွင်းထဲမှာ ခရီးသည် တင် လေယာဉ်တွေအများကြီး တန်းစီနေကြတာပါ။ သူတို့ ကလေယာဉ် ထွက်ခွာခွင့်

ရဖို့ ပြေးလမ်းပေါ် စောင့်နေကြတာဖြစ်တယ်။

ဒီမြင်ကွင်းကို လီဂျေဟွန်ကလေးအနေနဲ့ ပထမဆုံးမြင်ရတာပါ။ လီဂျေဟွန်ဆိုတာ မြောက်ကိုရီးယားမိခင်နဲ့ တရုတ်ဖခင်တို့ က မွေးဖွားခဲ့သူပေါ့။ သားလေးဂျေဟွန်ဟာ ပြတင်းပေါက်တွေ ဆီပြေးပြီးလေယာဉ်တွေကို တအံ့တဩကြည့်နေတယ်။ ကလေးကစားစရာ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ထဲက စင်တွေပေါ်မှာ စီထားတဲ့ ကစားစရာတွေကို ကြည့်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ။

အချိန်က မနက်ဖိနာရီပါ။

ဘန်ကောက်ကနေ ၄နာရီကြာပျံသန်းခဲ့ရတဲ့ လေယာဉ်ဟာ ခုတော့ အင်ချီယွန်အပြည်အပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ်ကို ဆင်းသက်ခဲ့ပါပြီ။ ခေတ်ဆန်ဆန် ကိုရီးယားလေသံနဲ့ လေယာဉ်အမှုထမ်းတစ်ဦးရဲ့ ကြေညာသံကြားလိုက်ရတဲ့ အခါ၊ ကျွန်မ သက်ပြင်းချလိုက်ပါပြီ။ "နောက်ဆုံးတော့ ငါအောင်မြင်ပြီပေါ့" လို့ ။

စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လေယာဉ်ထဲက ဆင်းခဲ့တယ်။ အပျော်လွန်နေတဲ့ သားလေးက ထိပ်ဆုံးကပြေးလို့ ။ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး စစ်ဆေးခံတဲ့ နေရာကို ဦးတည်ခဲ့ပါတယ်။

ခုတော့ အသက် ၂၅နှစ်အရွယ် မြောက်ကိုရီးယား အမျိုးသမီးတစ်ဦးဟာ ကိုရီးယားသမ္မတနိုင်ငံ

တော်၊ တောင်ကိုရီးယားအဝင်ဂိတ်ကို ဖခင်မဲ့သားလေးနဲ့ အတူရောက်ရှိခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မဘဝမှာ အပျော်ရွှင်ဆုံး ဖြစ်ရမယ့်အချိန်ပါ။ ပါးပြင်မှ မျက်ရည်တွေစီးကျနေတယ်။ နှလုံးသားက တင်းကျပ်လို့ ။ ငရဲကျခံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေက မျက်စိထဲဝဲနေဆဲ။ ငတ်လွန်းလို့ နေ့တွက်ရာရှင်လေးရဖို့ ဆောက်လုပ်ရေးတပ်ဖွဲ့ထဲ ဝင်ခဲ့ရတာတွေ၊ မိဘတွေကွယ်လွန်တော့

ညီမလေးနဲ့ အတူလမ်းထဲမှာ တောင်းစားခဲ့ရတာတွေ၊ ကိုရီးယားဝမ် ၄ သန်းကျော်နဲ့ ရောင်းစားခံခဲ့ရတာတွေ၊ တရုတ်ပြည်ထဲမှာ ပြည်ပြေးဘဝ နဲ့ အထောက်အထားမဲ့ နေခဲ့ရတာတွေ၊ ဘယ်လိုမေ့ပျောက်နိုင်ပါ့မလဲ။

ဒီလို တရုတ်ယောက်ျားတွေဆီ ရောင်းစားခံရတဲ့ မြောက်ကိုရီးယား မိန်းမဟာ၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တရုတ်မယား ဖြစ် သွားပြီးတဲ့ နောက်၊ ကလေးမွေးပြီးတဲ့ အခါ၊ အဲဒီကလေးကိုကျောပိုးပြီး တောင်ကိုရီးယားကို ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့ မြောက်ကိုရီးယား မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပါ။ အင်ချီယွန်လေဆိပ်မှာ ဒီလိုအနာဂတ်သစ်တွေအတွက် စောင့်ဆိုင်းနေကြတဲ့ မိန်းမတွေကို မြင်ရတာဟာရိုးနေပါပြီ။

"မေမေ .. မြန်မြန်လာ"

ကျွန်မသားလေးက အော်ခေါ်နေတယ်။ သူက မြင်ကွင်းအသစ်ကိုကြ ည့်ပြီး ဘဝအသစ်အတွက် ပျော်နေတာပါ။ သူ့မျက်စိထဲမှာ မြင်သမျှပျော် စရာဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မ နှလုံးသားတွေကလည်း ဘဝရဲ့ လမ်းဆုံလမ်း ခွအသစ်မှာ စိုးရိမ်ခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်းတွေ ရောထွေးပြီး လှုပ်ရှားနေတာ အမှန်ပါ။

လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးတဲ့ အခါမှာ တော့ ကျွန်မဟာ နေချင်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ အိမ်တစ်လုံးမှာ ဘဝအသစ်ကို စတင်ရပါပြီ။ ကျွန်မအတွက် လိုအပ်တာတွေအားလုံးကို တောင်ကိုရီးယားအစိုးရက ဖြည့်ပေးထားတာပါ။ ရောက်တဲ့ ပထမဆုံးညမှာ ဆိုရင်၊ မြောက်ကိုရီး ယားမှာ မြင်ရဖို့ ခဲယဉ်းတဲ့ အစားအသောက်တွေနဲ့ ကျွေးမွေးဧည့်ခံတာ ကို ခံခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီနောက် မွေ့ရာထူထူခင်းထားတဲ့ အိပ်ခန်းမှာ သား

လေးနဲ့ အတူ ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်နိုင်ခဲ့တယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားစက် ကို ဖွင့်ရင်း တရုတ်ပြည်မှာ တုန်းက ကိုရီးယားဒရာမာတွေကို ခိုးကြော

ငါ့ခိုးဝှက် ကြည့်ခဲ့ရတာကို သတိရမိတယ်။ ကျွန်မကို မြောက်ကိုရီးယား မှန်းသိသွားမှာ ကြောက်ရလို့ ပါ။ ကျွန်မအနေနဲ့ မြောက်ကိုရီးယားလုံခြုံရေး အေးဂျင့်တွေသိသွားမှာ ထက်၊ တရုတ်အလုပ်သမားတွေ သိသွားမှာ ကို ကြောက်ရတာဖြစ်ပါတယ်။

တရုတ်ပြည်မှာ ပုန်းနေရတုန်းက တောင်ကိုရီးယားဒရာမာတွေကို အလုပ်ခေတ္တနားချိန်မှာ ခိုးကြည့်ရတာပါပဲ။ အဲသလိုကြည့်ရင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်မိန်းမတွေက "ဘာဖြစ်လို့ တောင်ကိုရီးယားဇာတ်ကားကို ကြည့်တာလဲ၊ ကိုရီးယားစကား နားလည်လို့ လား" စသဖြင့် စပ်စုကြတယ်လေ။ ဒီအခါ ကျွန်မက ကိုရီးယားစကားသင်ချင်လို့ ပါဆိုပြီး ညာပြောခဲ့ရတယ်။

ဒါ့အပြင် အလုပ်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိန်းမတွေက ကျွန်မတရုတ်လိုပြောတဲ့ လေသံမဝီသတဲ့ အခါ သံသယဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်မက မြောက်ပိုင်းတရုတ်ပြည်၊ ယန်ဘီယင်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရလို့ ကိုရီးယားမျိုးနွယ်တွေ ကြားနေခဲ့ရတာမို့ပါလို့ ရှင်းပြရတယ်။

ဪ .. အခုတော့ တောင်ကိုရီးယားအစိုးရက ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်ခွင့် ပေးလိုက်ပြီလားလို့ တောင် ကိုယ့်ဘာသာ မေးမိတော့တယ်။

တခြားအခန်းတွေဖက်ကလည်း တောင်ကိုရီးယား ရုပ်မြင်သံကြားသတင်း ကြေညာသံကိုကြားရတယ်။ အစစအရာရာ ထူးခြားနေပါလား။ သတင်းအစီအစဉ်တွေကြားမှာ ကြော်ငြာတွေလည်း မြင်ရရဲ့ ။ မော်ဒယ်တွေ သရုပ်ဆောင်တွေလည်း မြင်ရရဲ့ ။

ရုပ်မြင်သံကြားလိုင်း တစ်ခုမှာ တော့ "ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြပါစို့" ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ မြောက်ကိုရီးယားက ထွက်ပြေးလာတဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေပြနေတယ်။ တရုတ်ပြည်မှာ တုန်းက ကျွန်မကြည့်နေကျ အစီအစဉ်ပဲ။ အဲဒီမိန်းမတွေက မြောက်ကိုရီးယားမှာ နေခဲ့ရတဲ့ သူတို့ ဘဝတွေအကြောင်း ပြောတာကြည့်ရင်း သူတို့ ကိုဒီလိုပြောခိုင်းထားတာများလားလို့ တွေးမိတယ်။

ည၁၀နာရီ ကျော်သွားပြီ။ ကျွန်မမအိပ်နိုင်သေးဘူး။ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတယ်။ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပြည့်လျှံနေတယ်။ ဒါနဲ့ .. ဘောလ်ပန် ကောက်ကိုင်ပြီး နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ချရေးဖြစ်ပါတော့တယ်။ အတိတ်က အကြောင်းတွေပေါ့။

မြောက်ကိုရီးယားမှာ ငတ်သေပြီး အခေါင်းမပါဘဲ မြေမြှုပ်ခံရတဲ့ မိဘတွေအကြောင်းလည်း တွေးမိတယ်။ ညီမလေးဟန်အွန်ရှင်းကိုလည်း သတိရတယ်။ သူ့ကိုလမ်းမထွက်ပြီး တောင်းရမ်းဖို့ ခိုင်းခဲ့ရတာ။ ခုထိသူ ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိရဘူး။

ကျွန်မပါပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတယ်။

ကျွန်မနူးထောက်ပြီး ဘုရားသခင်ထံမှာ ဆုတောင်းရပါတယ်။ တရုတ်ပြည်မှာ တုန်းက ခရစ်ယာန်သာသနာပြုအဖွဲ့က၊ သင်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်

ပါတယ်။

"ဘုရားသခင်၊ အရှင်ဟာ တကယ်ပဲရှိနေတယ်၊ တကယ်ပဲ တန်ခိုးရှိတယ်ဆိုရင်၊ ကျွန်ုပ်အား ထူးခြားသောစွမ်းရည်ကို ပြတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်၏ ညီမလေးနှင့် ပြန်ဆုံပေးတော်မူပါ။ ပျော်ရွှင်တဲ့ ဘဝပေးတော်မူပါ။ သားလေးဂျော့ဟွန်းကိုလည်း တောင်ကိုရီးယားမှာ ရှင်သန်ခွင့်ပေးပြီး ကျောင်းမှာ စာတော်တဲ့ ကလေးဖြစ်အောင် မစတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆန္ဒတွေပြည့်ဖို့ ဘယ်လောက်ငိုကြွေးရဦးမှာ ပါလဲ အရှင် ..။"

ကြမ်းတမ်းသောဘဝ

*